

Въ тази рѣчь „благородниятъ милордъ“ защитилъ английската политика отъ нападкитѣ на прѣсата, че ужъ Англия искала раздѣлението на Турция и че фаворизирала прѣтенциитѣ на гърцитѣ и тѣхното стремление да заематъ мѣстото на Турската империя.

„Никой не би се усъмнилъ, прибавилъ Биконсфилдъ, въ бждещето на Гърция, но както личноститѣ, така и държавитѣ, които иматъ бждеще, могатъ да чакатъ“...

По поводъ на тази рѣчь Шуваловъ забѣлѣжилъ въ конгреса, че не сж само „славянитѣ“, които съставляватъ размирния елементъ на Балканиитѣ, но че има и други народности, които съ своитѣ искания създаватъ истинскитѣ причини за нарушението на мира въ Европа. Англичанитѣ се отказали да поддържатъ прѣтенциитѣ на гърцитѣ. И когато гръцката колония въ Парижъ запитала Вадингтона защо Франция е изоставила традиционната си политика и не е повдигнала въ конгреса въпроса за присъединяването на Критъ, френскиятъ министъръ отговорилъ: „Въ конгреса ние се сблъскахме съ една желѣзна воля, която ни попрѣчи да се занимаемъ съ Критъ; тази желѣзна воля бѣше оная на лордъ Биконсфилдъ¹⁾“.

VII.

Ако направимъ единъ обстоенъ критически анализъ на дѣятелността на дипломатитѣ въ конгреса и отдѣлимъ официалнитѣ изявления, отбѣлѣзани въ протоколитѣ и които изявления често пжти противорѣчатъ на станалото, ние ще се убѣдимъ, че въпрѣки протеститѣ на Биконсфилда, политиката на Силитѣ се свеждаше къмъ принципътъ за дѣлежа на Турската империя. Покрай тоя принципъ другъ единъ придоби господарствено значение въ политиката на нѣкои държави, именно: принципътъ за „сферитѣ на влияние“. България биде намалена до минимумъ въ новитѣ ѝ граници. За да не бжде въ прямо съприкосновение съ Турция, дипломатитѣ измислиха новъ модусъ на територияния дѣлежъ на Турция и създадоха

¹⁾ Correspondant (10 avril 1895)